

VERDWENEN

Van Sara Paretsky verschenen eerder bij De Geus

Lastig parket

Sluipweg

SARA PARETSKY

Verdwenen

Uit het Engels vertaald door Kitty Pouwels

DE GEUS

Deze vertaling werd ondersteund door Vertalershuis Looren

[lo:rən] Übersetzerhaus Looren
Collège de traducteurs Looren
Translation House Looren

Oorspronkelijke titel *Overboard*, verschenen bij William Morrow

Oorspronkelijke tekst © Sara Paretsky, 2022

Nederlandse vertaling © Kitty Pouwels en De Geus BV, Amsterdam 2024

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © Shutterstock

Typografie binnenwerk Crius, Hulshout, België

ISBN 978 90 445 4809 9

NUR 332

*Voor de gezamenlijke lezers en schrijvers die mij en elkaar op gang
hielden in de moeilijke tijd van de pandemie*

‘En wat is de hel? Kun je me dat vertellen?’

‘Dat is een kille, bittere put waar demonen uit ziekenhuizen en verzekeringsmaatschappijen mensen martelen die medische hulp nodig hebben.’

‘En zou jij graag in die put willen vallen en daar voor eeuwig worden gemarteld?’

‘Nee, meneer.’

‘Wat moet je doen om dat te vermijden?’

Ik peinsde even. Toen kwam mijn bedenkelijke antwoord: ‘Ik moet gezond blijven.’

– *Jane Eyre*, bewerkt voor de eenentwintigste eeuw

Het meisje tussen de rotsen

Het was Mitch die het meisje vond. Ik was bij een begraafplaats op de grens tussen Chicago en Evanston gestopt om Peppy en Mitch even de poten te laten strekken, en hij ging ervandoor. Ik rende hem achterna, maar ik had de honden te lang in de auto gehouden: Mitch wilde laten zien dat ik niet de baas over hem was. Auto's weken toeterend uit, remmen gierden terwijl hij naar de overkant van Sheridan Road sprintte en achter een met rotsblokken overdekte heuvel in de richting van het meer verdween.

Op de een of andere manier wist ik Peppy's riem vast te houden terwijl zij hem achterna liep. We haalden de overkant zonder aangereden te worden, maar brachten daar bijna een fietser ten val.

Gespannen tuurde ik de rotsen af in de hoop Mitch te zien, maar die was verdwenen. Hij was nog aangelijnd en kon zo achter een uitsteeksel blijven hangen en een poot breken, of erger. Er waren veel te veel spleten tussen de rotsen en betonblokken die daar door het stadsbestuur waren gedeponeerd. Ik riep hem en luisterde gespannen of ik geblaf of een kreet hoorde, maar voor me sloegen de golven van het meer op de rotsen, en achter me raasden de auto's voorbij over Sheridan Road.

Peppy bleef maar aan de lijn trekken om Mitch achterna te gaan. Ik haakte haar riem los zodat ze hem voor me kon zoeken. Klauwend en glibberend begon ze de natte rotsen af te dalen om op een plek zo'n zes meter onder me te blijven staan.

Een harde voorjaarswind smeed de golven op de kust, de opstuivende waternevel kwam zo hoog dat ik natte benen kreeg terwijl ik

achterstevoren als een krab omlaagklom, me vasthoudend aan de rotsen om niet weg te glijden in het schuim.

Toen ik eindelijk bij Peppy was, stond ze naar Mitch' achterste te blaffen. Hij had zich met kop en schouders een smalle opening tussen twee zwerfkeien in gewurmd. Ik duwde Peppy opzij en trok Mitch eruit. Het lukte me voor hem te dringen en mijn hoofd naar binnen te steken. Hij stond te janken en hapte zelfs naar mijn enkels, zo graag wilde hij weer terug.

Ik liet de zaklamp van mijn telefoon naar binnen schijnen. Ik had een dood, halfvergaan dier verwacht, maar het was een meisje. Jong, in een dun T-shirt waaronder zich kleine borsten aftekenden. Ik glipte de kloof in, hield mijn vingers tegen haar hals en voelde een zwakke hartslag.

Ik schoof achterwaarts naar buiten. Mitch stormde direct weer naar binnen, Peppy glipte naast hem mee. Ik probeerde 911 te bellen, maar er was hierbeneden geen bereik. De honden de rotsen op jagen zou me nooit lukken, nu zij een missie hadden en ik gladde schoenen droeg. Ik liet ze achter, klauterde omhoog naar de berm en belde 911.

Bijna onmiddellijk verscheen er een politieauto. De bestuurder stapte uit en vroeg mijn ID.

'Daarbeneden zit een meisje vast tussen de rotsen. Ze heeft hulp nodig... ik krijg haar niet...'

'Er is gebeld over een vrouw met een stel honden. Die kunt u niet zomaar laten rondrennen. Identiteitsbewijs alstublieft.'

'Maar meneer! Er zit een meisje vast daarbeneden. Ik ben teruggekomen om hulp te roepen. Er moet een reddingsteam voor haar komen met touwen en een brancard!'

Hij klemde zijn lippen opeen en gaf via de spreek sleutel in zijn kraag door dat hij ging kijken of er sprake was van een noodsituatie. Hij kwam naar de barrière tussen de weg en de rotsen en pakte me bij mijn arm, maar toen hij omlaag keek, zag hij Mitch' staart. Peppy was kleiner; waarschijnlijk was ze voor hem naar binnen gedrongen.

'Is dat uw hond?'

‘Het meisje is in levensgevaar,’ zei ik paniekerig. ‘Alstublieft! Als u naar beneden gaat, kunt u het zelf zien.’

Hij keek chagrijnig naar de rotsen, maar werd gered door zijn telefoon. Hij wisselde een paar zinnen en draaide zich naar me toe. ‘Er is geklaagd vanuit die flat daar.’ Hij knikte bruusk naar een gebouw aan de andere kant van de weg. ‘Over een vrouw die haar honden uitliet op de rotsen hier. Ik neem aan dat u dat was. Kunt u de honden terug naar boven roepen?’

‘Ze weigeren bij het meisje weg te gaan en ik ben niet sterk genoeg om ze over die rotsen naar boven te sjouwen.’

Hij keek opnieuw over de rand, zei opnieuw iets in zijn spreekleutel. ‘We proberen een reddingsteam te vinden, maar als dit vals alarm is, hebt u een misdrijf aan uw broek.’

‘Het is geen vals alarm,’ zei ik, mijn woede verbijtend. ‘Hoelang duurt het voor ze hier zijn?’

‘Kwartiertje, twintig minuten. Ga maar naar beneden en lijk die honden aan. Ze mogen niet loslopen in dit natuurgebied.’

Ik zocht opnieuw mijn weg naar beneden. Ik bevestigde de riemen van de honden aan hun tuigje en wist de uiteinden om een spleet in een nabijgelegen rotsblok te haken, zodat ik naar het meisje toe kon. In haar hals was een zwakke trilling voelbaar.

Haar gezicht had nog iets kinderlijk zachts. Ik meende recente striemen te zien op haar wangen, maar die waren zo vuil dat ik het niet zeker wist. Ik droeg een nieuw jasje van wollen natté, niet goedkoop, maar ik legde het over haar heen en stopte de mouwen onder haar schouders in.

‘Het komt goed, lieverd,’ zei ik zachtjes. ‘Er komt hulp. Hou vol. We houden je warm en halen je hieruit.’

Ik nam een paar foto’s. Toen het in haar gezicht flitste, gingen haar ogen even open. ‘Nagyi?’ vroeg ze, en ze herhaalde met een lichte zucht: ‘Nagyi.’ Daarna sloot ze haar ogen weer.

Het licht van mijn telefoon gleed over haar spijkerbroek en ik zag gaten waarvan de randen geschroeid waren. Veroorzaakt door vuur, niet door een schaar. Uit haar wonden droop pus. Een extreem soort

zelfmutilatie, of een gruwelijk soort marteling. In elk geval had ze dringend medische hulp nodig.

Mitch en Peppy klauwden wanhopig naar mijn benen, zo graag wilden ze terug naar het meisje. Ik schoof weg uit de opening en liet ze door. Misschien niet zo hygiënisch, maar zij konden haar beter warm houden dan ik.

Het duurde bijna een halfuur voordat het reddingsteam er was. Ze wierpen touwen over de rand en sprongen naar beneden. Ze trokken de honden uit de kloof en gaven mij de riemen. Met mijn laatste beetje kracht hield ik ze uit de buurt van de reddingswerkers.

‘Ze heeft brandwonden op haar benen,’ waarschuwde ik. ‘Misschien ook in haar gezicht.’

Het team werkte snel. Ze zetten een hijsbrancard op, schoven het meisje naar buiten, wikkelden haar in dekens en bonden haar stevig vast bij haar schouders en haar heupen.

‘Ze leeft toch nog wel?’ vroeg ik.

‘Nog net.’ De vrouw keek niet op. ‘Het is maar goed dat jij met je keffers langskwam.’ Zij en haar partner gaven een rukje aan hun touw om de rest van het team boven te laten weten dat ze aan de klim naar boven begonnen.

De honden waren in alle staten toen het meisje werd weggevoerd, ze blaften en trokken wanhopig aan hun riem. Ik kroop op handen en knieën over de rotsen omhoog, de riemen nog steeds in mijn handen geklemd – Mitch en Peppy waren in staat om over de barrière tussen de rotsen en de weg te springen en zich tussen de stroom auto’s in te storten om bij het meisje te komen. Ik hield ze in bedwang tot ik boven me de sirene hoorde en wist dat de ambulance wegreed.

Toen we boven waren, stond ik op mijn benen te trillen en waren mijn handpalmen opengeschaafd. Ik leunde tegen een boom om op adem te komen. Nu de reddingsoperatie was gelukt, voelde ik de kou. Mijn kleren waren vochtig van het opspattende water van het meer, en ik baalde dat ik mijn jas niet had weggepakt voordat de reddingswerkers het meisje in hun dekens wikkelden.

De agent die er als eerste was, stond er nog, hij dirigeerde het

verkeer om een rij tv-busjes heen. Uiteraard. Nieuwsprogramma's houden de politiefrequenties in de gaten en zijn er als de kippen bij als er iets gruwelijks gebeurt.

Daar was Beth Blacksin, van Global Entertainment. 'Vic! Ik dacht al dat ik je daarbeneden met je honden zag. Wat is er gebeurd? Wat weet je over het meisje dat ze naar boven hebben gebracht? Klopt het dat ze in een grot zat? We hebben het met onze GlobalCam geprobeerd, maar die is op de rotsen te pletter geslagen.'

'GlobalCam?' echode ik.

'Onze cameradrone. Gillend duur. Ze gaan hem proberen terug te vinden.'

'Wat, gaat het reddingsteam van de politie van Chicago voor jullie abseilen?'

'Nee, we hebben een paar duikers.'

'In dienst, alleen maar om afgedwaalde drones op te vissen?' vroeg ik.

'Vic, jij vat alles zo letterlijk op. Er werken een paar jongens in de productie die in hun vrije tijd aan scubaduiken doen. Die regelen het. Ik hoop... ik had niet echt toestemming om het groene licht te geven voor die drone, maar hij zou wel fantastisch beeldmateriaal hebben opgeleverd.'

Ik snauwde weer wat terug. Ik was drijfnat, mijn kleren zaten onder de modder en een slijmerig spul van de rotsen, de hak van mijn rechterschoen hing los en mijn auto stond minstens anderhalve kilometer verderop. Ik kon maar beter aardig doen in ruil voor een lift in hun busje.

Beth vond het oké, mits ik haar een exclusief interview gaf. We praatten terwijl de wind ons haar in ons gezicht zwiepte en de camera fraaie beelden schoot van de golven en de bruisende waternevel. En ook van de honden, die hard stonden te janken.

'V.I. Warshawski is bij de meeste inwoners van Chicago bekend als de privédetective bij wie je moet zijn als je door het leven bent geklemget. Vandaag vond ze iemand die letterlijk klemzat in de rotsen. V.I., we zagen het reddingsteam van de politie een tienermeisje naar

boven halen op een brancard. Naar we hebben begrepen waren ze er nog net op tijd bij, dankzij u. Vertel eens hoe u haar op het spoor bent gekomen – geen mens klimt voor zijn plezier over deze rotsen.’

Ik beschreef gedetailleerd het heldhaftige optreden van Mitch en Peppy, maar verzweeg dat Mitch een held was geworden doordat ik hem niet in bedwang had gehouden.

‘En kent u het meisje?’

‘Ik had haar nog nooit gezien,’ zei ik. ‘Volgens het reddingsteam zweefde ze tussen leven en dood. Haar ouders zijn waarschijnlijk ontzettend ongerust. Hebben jullie een foto van haar gezicht genomen voor jullie website?’

De cameraman stak zijn duim op ter bevestiging. Beth liet hem nog wat meer opnames van Mitch en Peppy maken en wat achtergrondshots van het meer en de rotsen. Daarna werden de heldenhonden het busje in gedreven – met op de zijkant het opschrift GLOBAL MOBAL – en bracht de nieuwsploeg ons naar Evanston, waar mijn auto stond.

Ik vertelde Beth niet over de brandgaten in de spijkerbroek van het meisje of over het vreemde woord dat ze had gezegd. Ik zei niet dat ik nergens eten of water had gezien. Evenmin stelde ik mijn grootste vraag: had het meisje een toevluchtsoord gezocht, of was ze de rotsen afgeklauterd om te sterven?

Stank voor dank

Ik had de laatste uurtjes van de nacht doorgebracht in mijn auto, voor een kleine synagoge in West Rogers Park. Vandaag was er een speciale viering in verband met Pesach, en het handjevol ouderen die nog lid waren van Sjaär Hasjomajim maakten zich zorgen om hun veiligheid. Ze waren via Lotty Herschel bij mij gekomen – sommige leden van de gemeenschap waren patiënten van haar. Eens in de zoveel tijd werd de synagoge beklad, en op belangrijke feestdagen liepen synagoges over de hele wereld verhoogd risico.

Sjaär Hasjomajim was extra kwetsbaar vanwege zijn burens. Aan de ene kant lag een onbebouwd stuk grond, met genoeg funderingsresten van een gebouw om als schuilplaats voor vandalen te dienen. Maar ik maakte me meer zorgen om het krot aan de westkant van de synagoge. Ik had sterk het vermoeden dat daar meth werd geproduceerd of fentanyl versneden. Ik had de honden meegenomen. We maakten meerdere rondjes over het terrein, maar het enige wat ze verjoegen waren ratten, van die grote, volgevreten met het afval dat de inwoners van Chicago zo vriendelijk voor ze rondstrooien in onze straten en parken.

Een paar oude mannen van de gemeenschap waren zelfs tijdens het dieptepunt van de pandemie bijeen blijven komen om te bidden. Het waren er zo weinig dat ze zelfs in de kleine zaaltjes van het gebouw ruim afstand hadden kunnen houden. Nu ze gevaccineerd waren, kwamen ze vanochtend in volle sterkte: achttien in plaats van de zes, zeven man van afgelopen winter.

Om half tien, toen er volop verkeer door de straat reed, dacht ik

dat ik wel kon gaan. Ik had die middag een afspraak in het centrum met een nieuwe, mogelijk lucratieve klant, maar eerst wilde ik even bij Ilona Pariente langsgaan om haar te laten weten dat haar man veilig was.

Mrs. Pariente was de patiënte van Lotty die me bij de synagoge had betrokken. Zij bezocht de diensten niet; aangezien het een orthodoxe synagoge was, moesten de vrouwen een trap op om naar hun afzonderlijke galerij te gaan, en Mrs. Pariente was niet meer zo goed ter been. Het was voor haar al een hele toer om überhaupt het appartement op de derde etage in het vervallen gebouw waar ze met haar man woonde uit te komen. Ik nam vaak boodschappen voor haar mee om haar de klim te besparen.

Ze schonk een kop sterke, Italiaanse koffie voor me in, het soort dat mijn moeder altijd zette. We spraken onderling Italiaans, tot ons beider genoegen. Naast haar koffie gaven die gesprekjes in het Italiaans me het gevoel dat ik dicht bij mijn moeder was. Donna Ilona kwam uit Rome, maar ze kende Pitigliano, waar Gabriella was opgegroeid.

‘Haal je Emilio weer op aan het eind van de dag?’

Ik beloofde dat ik om zes uur voor de deur van synagoge zou staan.

‘Je blijft toch wel eten?’

Ik beloofde het, maar sloeg een tweede kop koffie af. Voor mijn afspraak moest ik de honden nog uitlaten. Na zes uur in de auto, af en toe onderbroken voor een patrouillerondje, waren de honden ongedurig. Het park dat het dichtst bij de synagoge lag wemelde van de peuters. Ik reed naar het meer, waar de grens tussen Chicago en Evanston wordt gemarkeerd door een gigantische begraafplaats, groter dan de stadsparken. Aan de oostzijde daarvan ligt Sheridan Road, met pal daarachter Lake Michigan. Ik parkeerde mijn auto bij de westelijke ingang. Daar liepen de honden bij me weg.

Door mijn beslissing ze op de begraafplaats uit te laten hadden we een meisje het leven gered, dus dat was niet verkeerd. Het had me wel een nieuwe klant gekost. Toen ik aan het eind van de middag belde om mijn afwezigheid te verklaren, wilden ze geen nieuwe afspraak maken. Ook was ik een duur kledingstuk kwijtgeraakt, de

jas die ik om het meisje heen had gewikkeld. Ik onderdrukte een kinderachtig gevoel van spijt. Een nieuwe jas was zo gekocht, als ik eerst een paar urgente rekeningen had betaald, maar hoe vaak kon ik een tiener het leven redden?

Toen de bus van Global me met de honden had afgezet bij mijn auto en ik naar huis reed, was het al halverwege de middag. Mr. Contreras, de bejaarde buurman met wie ik de honden deel en die mijn leven op de voet volgt, had ons al op het nieuws gezien.

‘Wat een stunt, hoe je die rotsen afklauterde. Had je dat meisje naar beneden zien gaan?’

‘Mitch komt alle eer toe.’

Hij luisterde verguld naar het relaas van Mitch’ heldendaden en haalde prompt een biefstuk uit de vriezer als eremaal. Ik ging mijn vuile, kapotte kleren voor iets schoons verwisselen en bekeek het nieuwsitem op mijn laptop. Globe besteedde drie volle minuten aan ons – een eeuwigheid op tv – en bracht een still van het geredde meisje in beeld, met het verzoek om contact op te nemen als je haar herkende.

Haar gezicht op die close-up zat onder de modder, de huid was hier en daar geschaafd. Voor iemand die haar niet kende en niet wist dat ze werd vermist zou ze moeilijk te herkennen zijn.

Aan het eind van het item kwam er een kort interview met de medisch directeur van het Beth Israel, het ziekenhuis waar het meisje naartoe was gebracht. Het was volgens de coronaregels buiten, voor het gebouw opgenomen. Hij herhaalde alleen dat ze buiten bewustzijn was en nog niet was geïdentificeerd, en dat, mocht iemand haar herkennen, diegene contact moest opnemen met de politie of het Beth Israel.

Het Beth Israel was ook het ziekenhuis waaraan mijn vriendin Lotty Herschel verbonden was; haar partner, Max Loewenthal, was er directeur. Een van beiden zou me vast kunnen vertellen hoe het met het meisje ging en of het team dat haar had opgenomen iets van een identiteitsbewijs had gevonden.

De hele escapade, nadat ik er al een taak als nachtwaker op had

zitten, had me uitgeput. Ik dacht even een kwartiertje te gaan liggen, maar toen ik wakker werd was het al vijf uur geweest.

Ik schoot in de kleren en haastte me terug naar Sjaär Hasjomajim om Mr. Pariente op te halen. Hij was nog even met de andere mannen op de stoep blijven staan, om roddels en Pesachwensen uit te wisselen. Ze droegen allemaal een mondkapje, net als ik. Hoewel we pas waren gevaccineerd, heerste er nog altijd ongerustheid. In dit stadium van de pandemie kende iedereen mensen die aan het virus waren overleden.

Het echtpaar Pariente woonde op nog geen anderhalve kilometer van de synagoge, maar het begon al te schemeren; een kwetsbare oude man die 's avonds alleen naar huis loopt, is een aantrekkelijk doelwit voor de griezels die het op bejaarden voorzien hebben. Bij zijn gebouw begon hij traag aan de klim naar de derde verdieping, ietwat buiten adem, maar mijn arm wilde hij niet.

We aten aan de keukentafel. Donna Ilona en ik deden ons best om er een feestje van te maken: we dronken zoete wijn, aten gebakken vis met olijven en tomaten, mijn spinazie met rozijnen, en als toetje mascarpone met honing, amandelen en bessen. Maar er hing een bedrukte sfeer, opgeroepen door het uitdunnende groepje synagogebezoekers, het gewicht van de pandemie en de toenemende kwetsbaarheid van meneer en mevrouw Pariente.

Behalve de inkopen die ik voor ze deed, bracht ook Lotty of een van haar medewerkers hun soms boodschappen. Lotty zelf, of haar verpleegkundig specialiste Jewel Kim, kwam bij ze aan huis, maar onvermijdelijk waren er zorgen over hoe het in de toekomst moest.

'Wij gaan niet verhuizen,' zei Mr. Pariente. 'Dat heb ik ze goed duidelijk gemaakt, en Ilona net zo. We willen hier sterven, waar we al die jaren hebben gewoond. Je weet hoe het in die verpleeghuizen gaat. Als ze je niet met corona besmetten, laten ze je sterven van de eenzaamheid en de doorligwonden.'

Hij zei *piaghe da decubito*, een term die doet denken aan een lichaam dat is afgelegd voor de begrafenis.

Donna Ilona knikte instemmend. 'Kijk maar naar Estella Calabro.

Haar man is overleden, zij waren ook van de synagoge, en na zijn dood haalde haar zoon haar over om te verhuizen naar zo'n woonzorgcentrum. Zeg maar liever sterfzorgcentrum. Ze moest haar appartement opgeven, een koopflat in een van die mooie gebouwen hier verderop. Wij huren gewoon, maar haar man had een bonthandel. Ze leefden er vele jaren goed van. Toen begon Estella achteruit te gaan. Om zorg te blijven ontvangen moest ze de eigendomsakte van haar woning afgeven. Maar in feite kreeg ze helemaal geen verzorging en ze stierf vlak voordat de corona begon.'

'Hou er nu maar over op, Ilona,' zei Emilio. 'Op een dag waarop we de bevrijding vieren, gaan we niet stilstaan bij droevig nieuws.'

Hij zette de kleine televisie aan die op het aanrecht stond en zapte naar het nieuws op kabelzender Global. Na zo'n vijf minuten politiek gewauwel was mijn avontuur aan de beurt.

'Victoria! Dat ben jij!' riep Donna Ilona uit. 'Moet je haar zien, Emilio! Je lijkt wel een berggeit, zoals je die rotsen op en af draaft...'

De atmosfeer in de keuken klaarde op. Ik deed de afwas en vertelde in geuren en kleuren wat er was gebeurd, zoals eerder aan Contreras. Toen ik wegging waren ze opgemonterd: als ik een kind uit het meer kon redden, dan ging het beschermen van Sjaär Hasjomajim zeker niet mijn krachten te boven.

Bij de deur legde Emilio zijn handen op mijn hoofd en zei, zoals altijd: 'Gezegend zij je, *caríssima*.' Ook mijn gemoed was lichter toen ik naar huis reed.

De volgende ochtend werd ik gewekt door opgewonden appjes van Peter Sansen, die het nieuwsitem ook had gezien. Hij belde terwijl ik me aan het aankleden was en overlaadde me met lof.

Peter was een archeoloog die met zijn team aan de Spaanse kust op zoek was naar overblijfselen uit de Fenicische tijd toen het virus toesloeg. Omdat de pandemie in Europa begon af te nemen maar in de vs juist groeide, hadden we besloten dat hij beter in Spanje kon blijven. Maar toen begon het, na een heftige winter vol ziekte en opstand, in Amerika beter te gaan en werd het juist weer erger in Europa. Zoals een heleboel mensen zaten we klem tussen allerlei

tegenstrijdige quarantainevoorschriften en reisbeperkingen.

Peter had voor korte tijd naar huis willen komen, maar de lockdown had de afgelopen twaalf maanden al te veel tijd opgeslokt. Nu de beperkingen op de plek van de opgravingen werden opgeheven, besloot hij in Spanje te blijven.

Hij wilde meer weten over mijn reddingsactie. ‘Het doet me terugverlangen naar onze eerste ontmoeting,’ zei hij. ‘Ik hield je ondersteboven vast vanuit een raam, terwijl jij als Spider Woman langs de gevel klom. Ik kan het niet uitstaan dat je zonder mijn hulp in je eentje rondklautert – dat geeft me het gevoel dat ik overbodig ben. Ga niet te ver van het raam, hoor, als ik je niet bij je voeten kan vasthouden.’

‘Ik voel me precies zo, vijfduizend kilometer van je vandaan,’ zei ik. ‘Klim jij maar niet in een te diepe kuil en zorg dat je er ook weer uit kunt.’

We hingen op met nagebootste kusjes en omhelzingen en beloofden elkaar dat we over twee dagen weer zouden bellen, maar ons gesprek liet toch een wat onvoldaan gevoel achter. Het is moeilijk een gevoel van intimiteit in stand te houden als je elkaar niet kunt zien of aanraken en alleen maar naar een beeld op een scherm kunt staren.

‘Ik ben blij met mijn leven zoals het nu is, op dit moment,’ verkondigde ik hardop. ‘Ik ben dan wel stijf en zit vol blauwe plekken, op bijna vijfduizend kilometer van mijn geliefde, maar ik verricht goede daden en dat is veel belangrijker dan fysieke of emotionele gezondheid.’

Peppy, die bij me had geslapen, liet een schamper klinkend snuifgeluidje horen en sliep verder.

Ik deed een complete work-out: rekken, gewichten, squats, en zweette niet alleen mijn stijfheid, maar ook mijn ontevredenheid eruit. Voordat ik naar mijn kantoor ging, belde ik Max Loewenthals assistente in het Beth Israel.

Cynthia Dijkstra was blij me te horen. ‘Het hele kantoor heeft je gezien, Vic! Geweldig, hoe je dat meisje hebt gered.’

Ik viel soepeltjes in de rol van de Marlboro-man – onzin, *ma'am*, ik doe gewoon m'n werk – en vroeg of haar identiteit al was vastge-

steld. Cynthia zei dat er op de eerste hulp niets in haar zakken was gevonden en dat het meisje zelf niets had gezegd.

‘Ze was in shock toen ze binnenkwam, niet aanspreekbaar, staat in haar status. Ze heeft uitdrogingsverschijnselen en brandwonden op benen en dijen, maar er zijn geen verwondingen aan haar hoofd gevonden, niets wat haar zwijgen kan verklaren, behalve misschien de shock. Heeft ze iets gezegd toen jij bij haar was?’

‘Eén woord,’ zei ik. ‘Ze kwam heel even bij bewustzijn toen mijn camera flitste. Ze zei iets wat klonk als “nagyi”. Ik dacht dat het een naam was, alsof ze me voor een bekende hield.’

Cynthia en ik gisten naar de spelling. Ze zei dat ze het zou doorgeven aan de arts en het in het bulletin voor de politie zou zetten.

‘Hebben ze enig idee hoe oud ze is?’

Cynthia las de status verder door. ‘Ze schatten haar een jaar of vijftien.’

‘Waarom hebben ze haar naar jullie gebracht?’ vroeg ik. ‘In Evanston is ook een ziekenhuis, een paar blokken van de plek waar ik haar heb gevonden.’

‘Dat is dus waarom het Beth Israel continu op het randje van het faillissement verkeert,’ zei Cynthia. ‘In Evanston en in twee ziekenhuizen in Chicago die dichterbij de plek van het ongeluk liggen, was er een patiëntenstop op de eerstehulpafdeling, bedoeld om dit soort problemen te vermijden. Als wij ook zo te werk zouden gaan, had die ambulance met het arme kind de hele stad rond kunnen rijden tot ze was overleden, wat een einde aan het probleem zou hebben gemaakt. Max weigert om een dergelijk beleid voor het Beth Israel toe te staan – lang leve Max, en lang leve zijn talent om onze grote geldschieters ervan te overtuigen dat ze ons op de been moeten houden.’

‘Het is dat Britse accent van hem,’ zei ik. Max had als tiener Engels leren spreken in Londen. ‘De mensen vinden dat hij klinkt als Richard Burton en voelen een onweerstaanbare drang om cheques uit te schrijven.’

Cynthia lachte en we hingen op. Ik vond dat de honden en ik gisteren wel genoeg lichaamsbeweging hadden gehad; vanochtend

hoefde ik ze niet te laten rennen. Ik nam de auto naar mijn kantoor, waar mijn medehuurster, beeldhouwster Tessa Reynolds, ook net aankwam. Ze is gespecialiseerd in reusachtige metalen installaties voor bedrijven en opdrachten voor beeldentuinen.

Tessa is een zwarte vrouw. Een van de weinige goede gevolgen van alle tumult van het afgelopen jaar was dat zwarte kunstenaars volop in de aandacht kwamen. Tessa had internationaal een goede reputatie, maar was in de vs niet erg bekend. Nu een reis naar de landen aan de Stille Oceaan, waar haar werk het meest in trek is, er niet in zat, hield ze zich bezig met de nieuwe erkenning in eigen land.

Ook zij had mijn *fifteen seconds of fame* gezien en vroeg of er nog nieuws was over het meisje.

Ik vertelde wat ik van Cynthia had gehoord. ‘Ik voel me verantwoordelijk omdat ik haar heb gered,’ zei ik. ‘Maar ik kan niets doen, alleen maar hopen dat ze familieleden heeft die om haar geven.’

‘Daar ben je niet van overtuigd?’

‘Haar benen zaten onder de brandwonden. Het kan van alles zijn. Misschien zijn haar ouders omgekomen bij een brand en verkeert ze in shock – dat zou verklaren waarom er nog niemand voor haar is gekomen. Maar... een puber met brandwonden op haar benen en misschien in haar gezicht... dat lijkt niet op een vrolijke gezinssituatie te duiden.’

Tessa knikte ernstig. Haar moeder was familierechtadvocate. De meeste gruwelen die mensen kinderen aandoen had ze al eens voorbij horen komen. ‘Misschien is ze wel weggelopen en is ze honderden kilometers verwijderd van iemand die haar zou kunnen missen.’

Ze wilde me bij mijn schouder pakken, maar trok haar hand terug. Een van de vele overblijfselen van corona. Wanneer zouden we elkaar weer onbekommerd kunnen aanraken?